

Sygn. akt III SO 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSA Anna Szczepaniak-Cicha (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi D. U. i H. U.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w [...]

w sprawie V ACa .../12,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,

zażalenia skarżących na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. akt III SPP3/14,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2014 roku Sąd Najwyższy odrzucił skargę D. U. i H. U. na przewlekłość postępowania w sprawie sygn. akt V Ca .../12 Sądu Apelacyjnego w [...], uznając skargę za niedopuszczalną.

Sąd Najwyższy zważył, że zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) skarżący może wystąpić z nową skargą w tej samej sprawie po upływie 12 miesięcy od wydania przez sąd orzeczenia, o którym mowa w art. 12 powołanej ustawy (uwzględniającego lub oddalającego skargę). Przedmiotowa skarga wniesiona została w dniu 9 grudnia 2013 roku. Poprzednie skargi na

przewlekłość postępowania D. U. i H. U. w sprawie sygn. akt I C .../02 Sądu Okręgowego w S. oddalone zostały postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 25 kwietnia 2013 roku pod sygnaturą akt V S .../13. Zatem kolejna skarga z dnia 9 grudnia 2013 roku, będąca przedmiotem oceny, wniesiona została przed upływem 12 miesięcy od rozpoznania poprzednich skarg, toteż podlega odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 w zw. z art. 14 ustawy o skardze na przewlekłość.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik D. U. i H. U. zaskarżył postanowienie Sądu Najwyższego w całości wnosząc o uchylenie postanowienia i uwzględnienie skargi oraz o zasądzenie kosztów za obie instancje.

Uzasadniając zażalenie wywiódł, że spór dotyczy interpretacji sformułowania „w tej samej sprawie” użytego w art. 14 ustawy o skardze. Gdyby przyjąć sposób liczenia 12 miesięcy przedstawiony przez Sąd Najwyższy, to beczynność sądu drugiej instancji, trwająca np. 300 dni, nie mogłaby zostać uznana za przewlekłość. Skoro Sąd Apelacyjny nie dokonał żadnej czynności przez ponad 60 dni, to skarga jest uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu.

Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05, stwierdził że na postanowienie w przedmiocie przewlekłości postępowania cywilnego zażalenie nie przysługuje i postanowił o nadaniu uchwale mocy zasady prawnej (OSNP 2006/21-22/341). Nie ma żadnych podstaw do odejścia od tej linii orzeczniczej, co więcej jest ona konsekwentnie podtrzymywana (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r., III CZ 42/06, OSN-ZD 2008/1/2, z dnia 12 października 2007 r., I CNP 55/07, LEX nr 897928).

Model postępowania przyjęty w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) spowodował, że procedura rozpoznawania skargi nie jest postępowaniem w pierwszej i drugiej instancji, ale *sui generis* postępowaniem sądowym o charakterze

nadzorczym. Postępowanie w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania nie ma przy tym samodzielnego charakteru, jest postępowaniem wпадkowym, elementem postępowania co do istoty sprawy. Teza ta daje się wyprowadzić z analizy wielu przepisów ustawy, w tym art. 4 i art. 8 ust. 2, z którego wynika, że skarga na przewlekłość jest szczególnym rodzajem środka odwoławczego. Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności nie zostaje naruszona w przypadku postępowań incydentalnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2005 r., III SO 19/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 403). Prowadzi to do wniosku, że od wydanych w toku postępowania wywołanego skargą rozstrzygnięć nie przysługuje żaden środek zaskarżenia - ani zażalenie, ani skarga kasacyjna, ani skarga o wznowienie postępowania, czy też skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Nadto Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje możliwości zaskarżenia zażaleniem orzeczeń Sądu Najwyższego. Przepis art. 394¹ § 1 k.p.c. określa zamknięty katalog spraw, w których przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Zgodnie z tą regulacją zażalenie przysługuje wyłącznie od postanowień sądu drugiej instancji. Tak więc na postanowienie Sądu Najwyższego o odrzuceniu skargi zażalenie nie jest dopuszczalne, co skutkuje jego odrzuceniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2004 r., II UO 3/04, opubl.w Legalis). Z powyższych motywów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., art. 373 k.p.c. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze postanowił jak w sentencji.